

Kritik mot Stadsbyggnadsnämnden i Helsingborgs stad för bristande motivering av ett beslut att inte bevilja parkeringstillstånd

---

Beslutet i korthet: Stadsbyggnadsnämnden avslag en ansökan om parkeringstillstånd för en rörelsehindrad person med motiveringen att det läkarintyg som sökanden hade gett in inte styrkte behovet av tillstånd. Nämnden får kritik för bristfällig motivering av sitt beslut.

Anmälan

AA framförde i en anmälan till JO klagomål mot bl.a. Stadsbyggnadsnämnden i Helsingborgs stad med anledning av handläggningen av ett ärende om parkeringstillstånd. Av anmälan framgick bl.a. att nämnden inte hade beviljat AA det sökta parkeringstillståndet. AA ifrågasatte bl.a. att hennes ansökan hade avfärdats utan att något motiv angetts och var missnöjd med att kommunen hade gallrat handlingar i ett tidigare ärende.

Utredning

Handlingar begärdes in från bl.a. stadsbyggnadsförvaltningen i Helsingborgs stad. Av handlingarna framgick att beslut med anledning av AA:s ansökan om parkeringstillstånd meddelades den 23 augusti 2013. Beslutet hade följande lydelse.

Efter genomgång av Din ansökan kan parkeringstillstånd inte tillstyrkas på grund av att läkarintyget inte styrker behovet av parkeringstillstånd.

Bedömning har skett enligt Trafikförordningen 13 kapitlet 8 §.

Beslutet kan överklagas. Se bifogad handling.

Vidare inhämtades muntliga upplysningar från stadsbyggnadsförvaltningen i Helsingborg.

Ärendet remitterades därefter till nämnden som anmodades att mot bakgrund av 20 § förvaltningslagen (1986:223) yttra sig över utformningen av beslutet. Nämnden beslutade den 18 december 2013 att lämna följande remissvar.

Enligt 20 § förvaltningslagen ska ett beslut varigenom en myndighet avgör ett ärende innehålla de skäl som har bestämt utgången, om ärendet avser

myndighetsutövning mot någon enskild. Skälen får dock utelämnas helt eller delvis i vissa uppräknade fall som inte är aktuella i detta ärende.

Enligt 13 kap 8 § trafikförordningen (1998:1276) kan ett särskilt parkeringstillstånd utfärdas för rörelsehindrade personer. Ett tillstånd får endast utfärdas till en rörelsehindrad som har ett varaktigt funktionshinder som innebär att han eller hon har väsentliga svårigheter att förflytta sig på egen hand.

Stadsbyggnadsförvaltningen bedömde att det läkarintyg som anmälaren gett in inte styrkte att hon hade väsentliga svårigheter att förflytta sig på egen hand.

Beslutet kunde ha formulerats bättre. Det hade varit lämpligare att ange att ansökan avslås eller inte beviljas än att den inte kan tillstyrkas. Dock måste beslutet anses innehålla de skäl som har bestämt utgången, dvs att läkarintyget inte styrkte att det fanns behov av parkeringstillstånd. Det hade naturligtvis varit ännu tydligare om beslutet hade formulerats t ex enligt följande. "Efter genomgång av Din ansökan kan parkeringstillstånd inte beviljas på grund av att läkarintyget inte styrker att Du har väsentliga svårigheter att förflytta Dig på egen hand. Bedömning har skett enligt 13 kap 8 § trafikförordningen."

AA kommenterade nämndens remissvar.

Bedömning

Inledningsvis vill jag klargöra att JO inte kan ändra eller upphäva myndigheters beslut. JO:s granskning är inte heller avsedd att föregripa eller ersätta den prövning som kan eller har kunnat ske i ordinarie ordning. Jag kommer därför inte att uttala mig om huruvida nämndens aktuella beslut är riktigt i sak. Min granskning i detta ärende är i stället begränsad till frågan om beslutet är tillräckligt väl motiverat.

Av 20 § förvaltningslagen, FL, framgår att om ett ärende avser myndighetsutövning mot någon enskild ska det beslut varigenom en myndighet avgör ärendet innehålla de skäl som har lett fram till beslutet. Skälen får dock utelämnas helt eller delvis bl.a. om beslutet inte går någon part emot eller om det av någon annan anledning är uppenbart obehövt att upplysa om skälen. Om skälen har utelämnats bör myndigheten på begäran av den som är part om möjligt upplysa honom eller henne om dem i efterhand.

Vidare anges i 7 § tredje meningen FL att myndigheterna ska sträva efter att uttrycka sig lättbegripligt.

Dessa bestämmelser innebär att myndigheterna ska utforma sina beslut på ett sådant sätt att den enskilde kan förstå vilka motiv som ligger till grund för myndighetens ställningstagande. Häri ligger att beslutsmotiveringen ska vara tydlig.

Ett grundläggande krav är att myndigheterna i sina beslut anger vilka föreskrifter de har tillämpat. Oftast är det av värde för parten att få en upplysning om föreskriftens innehåll för att kunna jämföra detta med sitt eget fall. Att motiveringen enbart består av en redovisning av tillämpliga föreskrifter är emellertid sällan tillräckligt. Av beslutet ska det gå att läsa ut vad som har varit avgörande för utgången i det enskilda fallet (se Hellners och Malmqvist, Förvaltningslagen med kommentarer, 31 maj 2010, Zeteo, kommentaren till 20 § FL).

Särskilt med hänsyn till den enskildes rättssäkerhet är det viktigt att myndigheterna utformar sina beslut på ett sådant sätt att den enskilde kan förstå hur myndigheten har resonerat. Först om den enskilde förstår beslutet kan ju han eller hon ta ställning till om beslutet bör överklagas. Det förtjänar dock att påpekas att det finns ett nära samband mellan beslutsmotivering och tidigare kommunikation såtillvida att vad som behöver sägas i en myndighets beslut till stor del beror på vad som redan är känt för parten (a.a.).

I det nu aktuella beslutet tillämpade nämnden, som framgår av beslutet, 13 kap. 8 § trafikförordningen (1998:1276). Enligt den bestämmelsen kan ett särskilt parkeringstillstånd utfärdas för rörelsehindrade personer. Ett tillstånd får endast utfärdas till en rörelsehindrad som har ett varaktigt funktionshinder som innebär att han eller hon har väsentliga svårigheter att förflytta sig på egen hand.

I beslutet avslag nämnden AA:s ansökan med motiveringen att parkeringstillstånd inte kunde tillstyrkas på grund av att läkarintyget inte styrkte behovet av parkeringstillstånd. Vidare framgår att bedömningen har skett enligt 13 kap. 8 § trafikförordningen. Av nämndens motivering framgår emellertid inte under vilka förutsättningar som det sökta parkeringstillståndet kunde utfärdas. Det framgår inte heller om nämnden bedömde att AA hade ett varaktigt funktionshinder och, i så fall, varför nämnden inte ansåg att hon hade väsentliga svårigheter att förflytta sig på egen hand.

En ren hänvisning till att det ingivna läkarintyget inte styrkte AA:s behov av parkeringstillståndet uppfyller alltså enligt min mening inte de krav som bör ställas på en beslutsmotivering. Med den motiveringen och utan någon närmare redovisning av innehållet i den tillämpliga bestämmelsen har det varit omöjligt för AA att avgöra varför nämnden inte beviljade hennes ansökan. Nämnden förtjänar därför kritik för den bristfälliga motiveringen av beslutet.

Vad som i övrigt framkommit ger inte anledning till någon ytterligare åtgärd eller något uttalande från min sida.

Ärendet avslutas.